

Het Leven

De woonkamer in de voormalige lampkappenfabriek. Vroeger zaten hier dames frames met stof te bespinnen

Wonen in een rauw gebouw

Lekker apart: een loods, fabriek of kerk als huis. 'Vintage vastgoed' is steeds geliefder.

door Annette Wiesman foto's Hans van de Bogaard

direct aan de dijk langs de Waal bij Tiel ligt een voormalige lampkappenfabriek. Aan de buitenkant is het een sober, hoekig gebouw zonder decoraties. Miranda Straten – hontgekend jasje, donker broek, stoere schoenen – vindt dat charmant. Het is nu eenmaal een fabriek, geen strak getoetste tent. We laten de materialen van het pand graag voor zich spreken. De fabriek, die werd gekocht voor 470.000 euro, staat bij erfgoedmakelaar Redres in de etalage voor bijna het dubbele. Na vijf jaar zijn de eigenaren toe aan een nieuw project. Het huis waarin ze wonen is te mooi en te afgevoerd, vinden ze. Bovendien zijn de docente beelden de vormgeving en haar man, die headhunter is, eraan gewend om elke vier jaar hun spullen te pakken. Wat ze hierna willen weten is nog niet. 'Misschien wordt het nu iets echt ruigs.' Van binnen oogt de ruimte als een foto uit een woonmagazine. Het is een lounge-achtige ruimte met zwart geverfde muren, enorme banken, een royale open haard en daarnaast een grote woonkeuken. Blikvanger zijn negen grote ramen in stalen vensters, oprij en aan de voorkant. Ze kunnen worden afgesloten met hoge zware houten luiken. 'Kijk, 's avonds doen we de luiken dicht en de kaarsen aan. Leuk als je een feestje geeft,' zegt Straten. 'Met zoveel ramen moet je geen gordijnen ophangen, dan wordt het een soort crematorium.' In de woonkamer zaten vroeger dames frames met stof te bespinnen. Jammer dat er geen foto's meer van zijn, vindt Straten. 'We hebben ook gezocht naar oude lampkappen, al was het maar één. Niks gevonden.' Alles is nog zoals het oorspronkelijk was, benadrukt ze, alleen de muren zijn geverfd. De goederenlift zit er nog, de oude leidingen, de betonvloer. 'Toen het

De lampkappenfabriek in Tiel

leeg was, zag je precies waar de spuitmachine had gestaan. Iedereen zei: je moet hout leggen. Maar dat beton is juist prachtig, met die schuren.' Het mooie van dit het huis is de menselijke maat, vindt ze. Industrieel, maar geen hal om in te verzuipen – meer dan vijfhonderd vierkante meter is niet meer beheersbaar. Het is opmerkelijk om te zien hoe slecht mensen tegen grote huizen kunnen, filosofeert ze. 'Vaak kruipen ze weg in de studeerkamer. Je moet 't grote gebaar durven maken.' Dan doen de bewoners met een paleislange, op maat gemaakte eetkamer met daarop – om in proportie te blijven – een halve meter hoge fruitschaal. Tegen de achterwand bevindt zich het al even robuuste kookeiland. Aan de raamkant met uitzicht op de dijk passeren bijna levensgroot fietsers, ingekaderd door dijk en raamkozijn. 'Net zo'n film van Bert Haanstra,' zegt de bewoonster. Bovendien, in de voormalige laad- en loonlaats, is de bibliotheek, en daarnaast het atelier. De slaapkamer ligt aan de andere zijde van het huis. Er klinkt kloostermuziek, en in de duistertis verlichten kaarsen het bed, oosterse meubels en een bad voor twee personen. 'Dit doe ik alleen bij onze *guided tour*, hoor,' glimlacht Straten.

Schip van Chris Zeegers

Maandelijks bekijken zo'n vijftigduizend bezoekers de website van erfgoedmakelaar Redres met de nieuwste verkoop aanbiedingen: een waterfabriek in Breda, een silo in Silvolde, een militair magazijn in Den Oever, een school uit Westerhork of een knalrood stalen lichtschip uit 1957 in de haven van Amsterdam. Die laatste is eigendom van BN'er Chris Zeegers en drie vrienden, die het gebouwen voor feesten en events. Op de kijkdag kan geboden worden vanaf 460.000 euro. Erfgoed specialist Redres bemiddelt in vintage vastgoed. We hebben het hier niet over dat makkelijke wonen in een